

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893714253312/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Sagt Præsten det, at han fra Prækestolen igien
„Øs kunde sige smukt; du dør i Dag, min Ven!
„Nej! det er aldrig godt! ... Her staaer jeg, stielver hange
„for, som saa let kan ske, Peer Aksen frende Gange
„Skal suffe — mindste Lyd, det allermindste Muf,
„I hvor det kommer fra, nūg synes som et Suk.
„Alt døe dog altid er af alle Ting det sidste,
„Man gjøre har. Tilsom, for jeg det fornud vidste,
„Jeg tenkte sommefid, det var en herlig Sag,
„Naar Kvinden drillede mig, om Døden kom i Dag:
„Men den Gang vidste jeg kun, hvad det var at leve,
„Et hvad det var at døe. Man begge Deele maae
„Forløge, for man ret kan Liv og Død forstaae.
„Alt døe vel bittert er, at leve saa som saa;
„Men mellem Liv og Død, som jeg nu gør, at leve,
„Det er det verste, thi det er at lide
„Paa engang begge Deele Qval og Qvide!”

I denne Monolog blev Helden ved,
Øg midlerid var kommet op af øje.
(En lille Parenthes ved denne Lejlighed
Jeg ikke holde kan tilbage:
Det synes nemlig, at en saa enfoldig Mand,
Som hidindtil vor Helt os er beskrevet,
Hvis sidste Handling imod sind forstand
Endog saa torde synes overbrevet,
Umuelig var i Stand, at føre sligt et Sprog?
Jeg studsed selv derved i Førstningen; og dog
Er Tinget rigtig. Ventelig har Puffet,
Da han af Treect styrted ned,
Saa lykkelig hans Hjerner truffet,
At den forrædne kom igien i Led.
Man meer end eet Exempel veed
Paa lærde Mand, som visse Sted i Panden
Har sit aldeles ved forstanden;

Dg. Cosser derimod, som ved et Puf
Er blevet Professorer i en Ruf. —
Man med forklaringen til Taffé tage,
Da i en Haft jeg ingen bedre veed).

Men ulykkelige blandt alle Jeppes Dage!
Peer Aften gav et Suk. Den folde Sved,
Den væade Døds Herold, sprang ud af alle Kanter
Paa Hesten, hele hans Peripherie
Blev overscænkt med zittrende Demantler.
Dug, tænkte han, velan! snart blir du frie
for foged, Herremand, og Kvinde!
Fri! Mod! Kom hin, o Død! din Mand du her skal finde;
Kom med din Lee, du lange Lad! Kom! hug . . .

„Ja!“ brolte Døden i Peer Aftens andet Suk —
Det var det næste Bud — Nu roffed alt i Sædet
Paa Helt, hans hele Krop, af Angestibuggen dødet,
Blev Jis; han Krampe, Sting og Hovedpine fik,
Klabbelser, Opstigelser, Kolik,
Koldfeber, Qualme, Stue, Podagra,
Gigt, Srepine, Hoste — fort at sige,
Hvor Sygdom, som er til, og ei er til tillige
I vor Nosologia danica.
Knap stønnede hans Suk: „O! Død, hvor er du hård!“
(Thi det er tungt at dø, hvordan det gaaer!)
„O Død! ifald du ter, saa spør mig denne sinde!
„Ead fredie Peer Aftens Suk forsvinde!
„Tag heller, tag, o Død! med Gicede, tag min Kvinde!“ —
— „Nej!“ tordnede hans blege Majestet
I freds Peer Aftens Suk. Med et
I det forfærdeligste Bulder
Den hele Verden bort for Hestens Die ruller;
Han tumled om: „Farvel, Peer Aften! Af! jeg deer!
„Lev lykkelig, min Hest! meer lykkelig end før!“